

Дванадцять старців,
їм вітер розвіяв волосся,
Встають із гробів,
Йдуть полем і сумно голосять:
О, горе нам, горе! О, горе!

Ми з цієї землі,
Як діти із мами утроби,
Дали ми їй
Всю силу, всю міць — хлібороби.
О, горе нам, горе! О, горе!

Оце наш шлях,
Ми кров'ю його поливали,
Ми навіть у снах
Цю землю гадками орали.
О, горе нам, горе! О, горе!

Має хату всяк
Для смутку свого і для втіхи,
Тільки нам ніяк
Добитися рідної стріхи.
О, горе нам, горе! О, горе!

Тільки нам ніяк
Діждатися вільної волі,
Гірше від собак
Живемо у ворожій неволі.
О, горе нам, горе! О, горе!

Без плачу у нас
Ні хрестин нема, ні весілля,
І життя для нас
Не життя, а лиш божевілля.

О, горе нам, горе! О, горе!

Де ж ти, правдо, де?
Коли спиш, то встань, озовися!
Судний день іде,
Вже мерці в гробах іздриглися.
О, горе нам, горе! О, горе!

Вже в гробах мерців
Й ненароджених в матерніх лонах
Обгортає гнів,
Месті гнів, що горить в міліонах.
О, горе нам, горе! О, горе!

Обгортає гнів,
Як весною розбурхані води, —
Світ збожеволів,
Поріжуться, поріжуть народи.
О, горе нам, горе! О, горе!

Дванадцять старців,
їм вітер розвіяв волосся,
Встають із гробів,
Йдуть полем і сумно голосять:
О, горе нам, горе! О, горе!

Текст наводиться за збірником [«Богдан Лепкий. Поезії», 1990](#) . [Цикл «Ноктюрн»](#);